

## **WYROK**

### **W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 28 października 2010 r

Sąd Okręgowy w Katowicach, XIX Wydział Gospodarczy Odwoławczy  
w składzie następującym:

**Przewodniczący: SSO Dariusz Chrapoński (spr.)**

**Sędziowie: SSO Blanka Zorębska**

**SSO Małgorzata Kowalska**

**Protokolant: sekr. sądowy Barbara Sojka**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 października 2010 r. w Katowicach

**sprawy z odwołania ACCREO TAXAND Spółki z ograniczoną  
odpowiedzialnością w Warszawie**

**W przeciwko TAURON Polska Energia Spółce Akcyjnej w Katowicach**

**przy udziale po stronie zamawiającego TPA Horwath Sztuba  
Kaczmarek**

**Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu  
o udzielenie zamówienia publicznego**

**na skutek skargi przystępującego po stronie zamawiającego TPA  
Horwath**

**Sztuba Kaczmarek Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu**

od wyroku Krajowej Izby Odwoławczej przy Prezesie Urzędu Zamówień  
Publicznych w Warszawie  
z dnia 13 sierpnia 2010 r. sygn. akt KIO 1626/10

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala odwołanie;

2. zasądza od odwołującego ACCREO TAXAND Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie na rzecz skarżącego TPA Horwath Sztuba Kaczmarek Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu koszty postępowania skargowego w kwocie 68.017,00 zł (sześćdziesiąt osiem tysięcy siedemnaście złotych).

śniwe podpisy  
WYGINAŁEM

Sygn. akt XIX Ga 468/10

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2010 roku Krajowa Izba Odwoławcza (zwana dalej KIO) uwzględniła odwołanie wniesione przez Accreo Taxand Sp. z o.o. w Warszawie (zwana dalej Odwołującym) w postępowaniu przetargowym, prowadzonym przez Tauron Polska Energia S.A. w Katowicach (zwana dalej Zamawiającym) przy udziale TPA Horwath Sztuba Kaczmarek Sp. z o.o. w Poznaniu (zwana dalej Skarżącym) i nakazała Zamawiającemu unieważnienie czynności wyboru najkorzystniejszej oferty w Części I, oraz powtórzenie czynności badania i oceny ofert, oraz rozstrzygnęła o kosztach postępowania.

W uzasadnieniu KIO stwierdziło, że Zamawiający prowadzi postępowanie w trybie negocjacji na „Usługi doradztwa podatkowego dla spółek Grupy Kapitałowej TAURON”. Dnia 30 lipca 2010 roku Odwołujący wniósł odwołanie na czynność w postaci wyboru oferty złożonej przez Skarżącego w zakresie Części I zamówienia o nazwie „Doradztwo podatkowe w zakresie bieżącej (operacyjnej) działalności”. Oferta ta bowiem jako sprzeczna z SIWZ podlegała odrzuceniu. Odwołujący podniósł, że w pkt I.d. załącznika nr 1 do umowy, stanowiącego integralną część SIWZ Części I zamówienia znajduje się zapis odnośnie przedmiotu zamówienia, że zakres świadczonych usług przez wykonawcę obejmuje m. in. wsparcie zamawiającego w budowaniu bazy wiedzy podatkowej w oparciu o wewnętrzną sieć intranetową. Tymczasem Skarżący w swojej ofercie proponuje realizację usługi przy wykorzystaniu „Centrum Komunikacji” stworzonego na specjalnie w tym celu stworzonej platformie internetowej (WWW). Świadczy to o niezgodności oferty z SIWZ. Kwestia sposobu świadczenia usługi, w tym także problem wykorzystania internetu bądź intranetu była przedmiotem rozmów prowadzonych z Zamawiającym w trakcie negocjacji. Zamawiający oczekiwał maksymalnego zapewnienia bezpieczeństwa danych wrażliwych oraz minimalizacji ryzyka związanego z prawem własności do zbudowanej bazy danych. W związku z tym Zamawiający zmodyfikował SIWZ w taki sposób, aby usługa była świadczona wyłącznie przy wykorzystaniu sieci intranetowej, która daje pełną kontrolę zarówno nad dostępem do niej i jej zawartością.

Ponadto Odwołujący zarzucił naruszenie przez Zamawiającego zasady uczciwej konkurencji i równego traktowania wykonawców w trakcie dokonywania czynności oceny ofert w kryterium *zawartość merytoryczna oferty*, w efekcie czego jego oferta przegrała z ofertą Skarżącego o 0,45 pkt. Przy ocenie ofert w tym kryterium wystąpiła niedopuszczalnie duża

uznaniowość członków komisji przetargowej w przydzielaniu ocen, objawiająca się m. in. tym, że uzasadnienia o jednakowej treści skutkują różną punktacją u poszczególnych członków. W tymże kryterium Zamawiający był zobowiązany dokonywać oceny wyłącznie w oparciu o dokumentację zawartą w ofercie, a także winien uwzględnić dwa odrębne podkryteria, z których każde posiadało własną maksymalną liczbę punktów możliwych do uzyskania. Zamawiający jednakowoż sporządził i przedstawił dla tego kryterium jedynie sumaryczne oceny, bez podziału na podkryteria, w związku z czym nie można ustalić jak w rzeczywistości przebiegała ich ocena i za co przyznano poszczególnym ofertom punkty. Ponadto Odwołujący zarzucił, że ofercie Skarżącego przyznano sumarycznie więcej punktów, mimo, że nie zawierała ona szeregu elementów, które podlegały ocenie.

Zamawiający i Skarżący wnieśli o oddalenie odwołania. Ich zdaniem oferta, którą uznano za najkorzystniejszą jest zgodna z SIWZ, a jej ocena została dokonana na podstawie jej zapisów.

Mając tak ustalony stan faktyczny KIO uznało odwołanie za zasadne. Oferta skarżącego jest niezgodna z treścią SIWZ. W pkt I.d. załącznika do projektu umowy ustalono wymóg, że baza wiedzy podatkowej ma zostać zbudowana w oparciu o wewnętrzną sieć intranetową. Tymczasem skarżący zaoferował model systemu oparty na trzech narzędziach komunikacji, w tym na specjalnej platformie „Centrum Komunikacji”. Ośrodek zarządzania komunikacją i współpracą zostałby zlokalizowany na specjalnie w tym celu utworzonej stronie WWW, dostępnej dla autoryzowanych użytkowników na podstawie przydzielonych identyfikatorów i haseł. Świadczy to o zastosowaniu przez Skarżącego rozwiązania opartego o sieć zewnętrzną - internetową, a związku z tym ta oferta narusza SIWZ. KIO nie zgodziło się z twierdzenia Skarżącego, że mimo wskazania w ofercie platformy internetowej, jako narzędzia komunikacyjnego zaoferowane zostało stworzenie bazy w oparciu o intranet. Ograniczenie dostępu do bazy za pomocą haseł nie daje podstawy do twierdzenia, że baza działa w sieci wewnętrznej. Intranet to sieć wewnętrzna, funkcjonująca w obrębie określonej instytucji, a nie sieć zewnętrzna z ograniczonym dostępem. Co prawda intranet to sieć, do której można załogować się także z internetu, ale chodzi tutaj jedynie o sposób dostępu do niej., tj. z internetu do intranetu. Skarżący zaoferował rozwiązanie odwrotne, polegające na dostępie z komputerów Zamawiającego do zasobów umieszczonych na zewnątrz - w internecie. Skarżący oferuje rozwiązanie oparte na specjalnej platformie internetowej, co jednoznacznie wskazuje lokalizację sieciową, niezgodnie z wymogami SIWZ. Zawarte w ofercie określenie „*oparty na specjalnej internetowej platformie*” jednoznacznie wskazuje lokalizację sieciową - zewnętrzną, która jest niezgodna z wymogami SIWZ.

KIO zauważyło także, że nie zostało zapewnione bezpieczeństwo danych zawartych w systemie. Dane umieszczone w sieci wewnętrznej znajdują się pod pełną kontrolą jej właściciela, natomiast do danych zawartych w internecie dostęp jest szerszy, a ochrona słabsza.

Z tych przyczyn zdaniem KIO oferta Skarżącego podlega odrzuceniu na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 2 p.z.p.

Odnosnie drugiego zarzutu - dotyczącego sposobu dokonania oceny ofert, to zdaniem KIO Zamawiający naruszył art. 7 ust. 1 p.z.p. poprzez dokonanie oceny ofert i przedstawienie jej wyników w sposób niezapewniający równego traktowania wykonawców. Na podstawie dokumentacji przetargowej nie można stwierdzić, czy oferty o takiej samej wartości merytorycznej zostały ocenione tak samo, oraz czy przyznane punkty odpowiadają wartości oferty w poszczególnych podkryteriach. W szczególności KIO zauważyło, że jednym z kryteriów oceny ofert jest kryterium merytoryczne (30%), w którym uwzględniano dwa podkryteria:

- propozycje co do zasad i modelu organizacji systemu podatkowego, uwzględniającego specyfikę Grupy Kapitałowej Zamawiającego;
- proponowany system organizacji współpracy, w tym komunikacji pomiędzy wykonawcą a Spółkami Grupy Tauron, sposobu przekazywania informacji, możliwych rozwiązań technicznych w zakresie potwierdzania konsultacji, raportowania, dokumentowania itp.

W ramach pierwszego podkryterium dopuszczalne było przyznanie do 18 pkt, a w drugim przypadku - 12 pkt.

Wbrew zapisom SIWZ druki ZP-20 *Karty indywidualnej oceny oferty* wypełnione przez członków komisji przetargowej przedstawiają punktację ogólną w w/w kryterium, bez rozbicia na dwa podkryteria. Taki sposób oceny, wbrew zapisom SIWZ uznać należy za nieprzejrzysty oraz naruszający zasadę uczciwej konkurencji i równego traktowania wykonawców. W związku z tym zachodzi konieczność powtórzenia czynności oceny ofert.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 192 ust. 9 i 10 p.z.p.

W skardze na to orzeczenie Skarżący domagał się jego zmiany i oddalenie odwołania, a także zasądzenia kosztów postępowania skargowego.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie:

- art. 91 w zw. z art. 7 ust. 1 p.z.p. poprzez błędne przyjęcie, że Zamawiający dokonał oceny ofert w sposób nieprawidłowy i nieprzejrzysty, podczas gdy ocena ta została dokonana w sposób prawidłowy, wedle niekwestionowanych kryteriów oceny oferty;
- art. 92 ust. 1 pkt 1 p.z.p. poprzez błędne przyjęcie, że Zamawiający był zobowiązany do przedstawienia wyników oceny ofert z uwzględnieniem częściowej punktacji w ramach kryterium „zawartość merytoryczna”, podczas, gdy tenże przepis przewiduje jedynie obowiązek podania punktacji za kryteria, bez konieczności ich rozbijania i punktacji łącznej;
- art. 89 ust. 1 pkt 2 p.z.p. poprzez błędne przyjęcie, że jego oferta podlega odrzuceniu, podczas gdy jest ona zgodna z SIWZ.

Odwołujący wniósł o oddalenie skargi, ewentualnie jej odrzucenie, a także zasądzenie kosztów postępowania skargowego.

Zamawiający wniósł o uwzględnienie skargi.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Skarga jest słuszna, albowiem wszystkie podniesione w niej zarzuty zasługują na uwzględnienie.

W odwołaniu Odwołujący podniósł dwa zarzuty, które determinowały zakres postępowania odwoławczego, a także ramy postępowania skargowego. Omówienie skargi wymaga przypomnienia, że odwołanie zostało

uwzględnione, ze względu na przyjętą przez KIO zasadność dwóch zarzutów: naruszenia art. 7 ust. 1 p.z.p. poprzez dokonanie oceny ofert i przedstawienie jej wyników w sposób niezapewniający równego traktowania wykonawców. Naruszenie tego przepisu zdaniem KIO przejawiało się tym, że w kryterium merytorycznym oceny ofert punktacja dokonana przez członków komisji przetargowej winna być dokonana w podziale na dwa podkryteria określone przez SIWZ, podczas wyniki głosowania odzwierciedlały jedynie ilość punktów oddanych według kryterium ceny i kryterium merytorycznego oferty. Drugą przyczyną uwzględnienia skargi osadzała się na przyznaniu słuszności argumentu Odwołującego, że oferta Skarżącego była niezgodna z SIWZ. Baza wiedzy podatkowej miała bowiem zostać utworzona w oparciu o wewnętrzną sieć intranetową, natomiast Skarżący zaoferował model systemu organizacji współpracy i komunikacji oparty m. in. na specjalnej platformie internetowej - czyli w oparciu o sieć zewnętrzną - internetową. Obie podstawy uwzględnienia odwołania przez KIO dotyczą odmiennych zagadnień, z tego też powodu dla jasności dalszych wywodów wymagają oddzielnego omówienia.

Odnosząc się do pierwszej podstawy uwzględnienia skargi, to stwierdzić na wstępie należy, że definicję legalną oferty najkorzystniejszej zawiera przepis art. 2 pkt 5 p.z.p. Zgodnie z jego brzmieniem poprzez najkorzystniejszą ofertę należy rozumieć ofertę, z najniższą ceną, jeżeli jedynym kryterium oceny ofert jest cena, bądź ofertę przedstawiającą najkorzystniejszy bilans ceny i innych kryteriów oceny oferty - gdy ustalono kilka kryteriów oceny. Pojęcie najkorzystniejszej oferty definiuje zamawiający ustalając w SIWZ kryteria oceny ofert i nadając im znaczenie. Pojęcie najkorzystniejszej oferty w zakresie kryterium oceny ofert precyzuje art. 91 p.z.p. Stosownie do postanowienia zawartego w ust. 1 tego przepisu zamawiający wybiera ofertę najkorzystniejszą na podstawie kryteriów oceny ofert określonych w specyfikacji istotnych warunków zamówienia. Ust. 2 natomiast stanowi, że kryteriami oceny ofert są cena albo cena i inne kryteria odnoszące się do przedmiotu zamówienia, w szczególności jakość, funkcjonalność, parametry techniczne, zastosowanie najlepszych dostępnych technologii w zakresie oddziaływania na środowisko, koszty eksploatacji, serwis oraz termin wykonania zamówienia. Treść zacytowanych tutaj norm prawnych prowadzi do wniosku, że cena jest zawsze kryterium obligatoryjnym. Inne, obok ceny kryteria przedmiotowe mają charakter fakultatywny i mogą być stosowane jedynie wtedy, gdy zostaną one wyraźnie wprowadzone przez Zamawiającego do SIWZ. Jeśli Zamawiający wprowadza do SIWZ obok ceny inne kryteria oceny ofert, to jest uprawniony i jednocześnie zobowiązany do przypisania znaczenia poszczególnym kryteriom. Ustawodawca bowiem tej kwestii nie reguluje, pozostawiając tym samym zamawiającemu określenie w SIWZ proporcji pomiędzy poszczególnymi kryteriami. Ustawodawca nie reguluje *expressis verbis* sposobu oceny oferty przy zastosowaniu kilku kryteriów, nie mniej jednak należy przyjąć, że w takiej sytuacji decydujące znaczenie ma kompleksowa analiza oferty pod kątem spełnienia wszystkich wyznaczonych cech przedmiotowych ustanowionych jako kryteria oceny ocen. Innymi słowy, decydujące znaczenie ma sumaryczna ocena poszczególnych kryteriów oceny oferty. Z analizy tegoż przepisu nie wynika obowiązek podawania oceny spełnienia przez wykonawcę określonych, partykularnych cech mieszczących się w obrębie określonego kryterium. Ustawodawca nie operuje zresztą pojęciem „podkryterium”. Ma on jedynie ocenić ofertę wykonawcy w ramach każdego z kryteriów i zsumować łączną ich ocenę. Istotne jest także to, aby przy ocenie ofert nie doszło do naruszenia przepisów prawa o zamówieniach publicznych, w tym art. 7 ust. 1 p.z.p. Z art. 91 p.z.p. funkcjonalnie powiązany jest przepis art. 92 p.u.n., nakładający na zamawiającego w nim wymienione obowiązki informacyjne. Nie stanowi on normy prawnej regulującej zasady oceny ofert, gdyż tę problematykę reguluje wcześniejsza

norma prawna. Jednym obowiązków wymienionych w tym przepisie jest podanie wykonawcom informacji o wyborze oferty, w tym także o punktacji przyznanej poszczególnym ofertom w każdym kryterium oceny ofert i łączną punktację.

Przekładając powyższe wywody na grunt niniejszej sprawy można jednoznacznie stwierdzić, że Zamawiający zastosował drugi wariant kryterium oceny ofert. Stosownie do pkt XV SIWZ. Cena stanowiła 70% oceny (70 pkt), a kryterium merytoryczne 30% (30 pkt). Jednocześnie punktacja w kryterium zawartości merytorycznej uzależniona była od:

- oceny propozycji zasad i modelu organizacji systemu podatkowego uwzględniającego specyfikę Grypy kapitałowej (max. 18 pkt);
- oceny proponowanego systemu współpracy, w tym komunikacji pomiędzy wykonawcą a Grupą Tauron, sposobu przekazywania informacji, możliwych rozwiązań technicznych w zakresie potwierdzenia konsultacji, raportowania, dokumentowania (max. 12).

Zamawiający zatem przyjął dwa kryteria oferty: cenę i zawartość merytoryczną. Wedle tego też podziału należało dokonać oceny ofert w postępowaniu przetargowym. Sąd Okręgowy nie zgadza się z zaprezentowanym przez KIO poglądem, że Zamawiający miał obowiązek wskazania wyników głosowania poszczególnych członków komisji przetargowej w ramach tzw. „podkryterium”. Jak już to wcześniej stwierdzono ocenie podlegają poszczególne kryteria, a ich suma tych ocen składa się na ocenę całej oferty. Skoro Zamawiający wskazał dwa kryteria, toteż każde z nich podlega ocenie. Ponadto nie wymaga szerszej argumentacji, że termin „zawartość merytoryczna oferty” jest nieostry, a w związku z tym słusznie przyjęto dwie powyżej określone pozycje, które są dyrektywami wskazującymi, co będzie Zamawiający rozumiał pod tym pojęciem. Inaczej rzecz ujmując, wskazano tutaj mierniki merytorycznej oceny oferty, choć oczywiście miernikom tym przypisano różne znaczenie. Ponadto Sąd Okręgowy prezentuje pogląd, że w toku postępowania o udzielenie zamówienia publicznego przy ocenie ofert zamawiający nie ma obowiązku dokonywać czynności nie wynikających z przepisów. Takim obowiązkiem byłoby zobligowanie go do dokonania poszczególnych elementów składających się na określone kryterium.

Pomijając powyższe wywody można rozważyć także, czy ocena ofert przeprowadzona przez Zamawiającego naruszyła zasady określone w art. 7 ust. 1 p.z.p. Przepis ten zawiera generalną regułę postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, nakładającą na zamawiającego obowiązek przygotowania i przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia w sposób zapewniający zachowanie uczciwej konkurencji oraz równe traktowanie wykonawców. Ta druga zasada to ustawowy imperatyw traktowania wszystkich wykonawców uczestniczących w określonym postępowaniu na takich samych zasadach, w każdym stadium tego postępowania, bez stosowania przywilejów, bądź sztykan ze względu na ich cechy podmiotowe. KIO w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wskazało czym przejawia się niezachowanie przez Zamawiającego tej zasady. Ograniczono się jedynie do stwierdzenia, że o nierównym traktowaniu wykonawców dowodzi fakt niepodania wyników głosowania w dwóch podkryteriach. Warto jednakowoż zauważyć, że każdy uczestniczący w tym postępowaniu wykonawca był w taki sam sposób oceniany, bez rozbicia w obrębie jednego kryterium na mniejszej kategorii. W tej sytuacji zapatrywanie, że Zamawiający nie traktował w równy sposób wszystkich wykonawców nie znajduje uzasadnienia w faktach. KIO stwierdza także, że ocena ofert została dokonana w sposób nieprzejrzysty. Cytowany art. 7 ust.

1 p.z.p. takim pojęciem nie operuje, a w związku z czym, może ono być jedynie dyrektywą pomocną do oceny, czy zamawiający w taki sam sposób

traktuje wszystkich wykonawców, względnie czy postępowanie jest prowadzone w sposób zapewniający zachowanie uczciwej konkurencji. Tak już to powiedziano, Sąd Okręgowy nie dostrzegł naruszenia tej pierwszej zasady, a naruszenia drugiej KIO się nie dopatrzyło.

Na końcu tej części wywodów koniecznym jest zaakcentowanie, że „kryterium merytoryczne” oceny oferty ma charakter uznaniowy, aczkolwiek - co trzeba z naciskiem podkreślić, nie może prowadzić to do dowolności wyboru ofert. Ramy tej oceny wyznaczają omówione powyżej normy ustanowione w art. 2 pkt 5 i art. 91 p.z.p. Twierdzenia Odwołującego zawarte w odwołaniu odnośnie zawartości merytorycznej oferty Skarżącego są jedynie polemiką z ustaleniami dokonanymi przez Zamawiającego. Nie zawierają przekonywującego twierdzenia o zawyżeniu oceny tej oferty i *de facto* koncentrują się wokół przeanalizowanej już kwestii związanej z oceną „podkryteriów” merytorycznej zawartości oferty.

Nie zasługuje także na podzielenie stanowisko KIO, że oferta Skarżącego jest sprzeczna z SIWZ co do jego zobowiązania do wsparcia Zamawiającego w budowaniu bazy wiedzy podatkowej w oparciu o wewnętrzną sieć intranetową. W ocenie bowiem KIO Skarżący

zapropoNOWał budowę takiej bazy o sieć internetową. Zdaniem Sądu Okręgowego wniosku takiego nie można wywieść z treści oferty Skarżącego. Pomocnym do wyjaśnienia tej kwestii będzie nawiązanie do przedmiotu zamówienia, którym jest, jak to już powiedziano wcześniej doradztwo podatkowe w zakresie bieżącej (operacyjnej) działalności Zamawiającego. Przedmiotem usługi objętej zamówieniem publicznym są zatem czynności doradztwa podatkowego w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 5 lipca 1996 roku o doradztwie podatkowym (Tj. Dz. U. z 2008 roku, Nr 73, poz. 443 ze zm.). Określony w załączniku nr 1 do projektu umowy zakres świadczonych usług wskazuje w jaki sposób wykonawca ma świadczyć usługi doradztwa podatkowego. Jednocześnie, jak to już wcześniej powiedziano w SIWZ Zamawiający wskazał kryterium oceny ofert, wskazując dwa mierniki składające się na wartość merytoryczną oferty. Generalnie rzecz biorąc w tych miernikach chodzi o model organizacji systemu podatkowego Grupy Turon i zasady komunikacji, w tym przekazania informacji pomiędzy

wykonawcą a Grupą Turon. Z treści tych zapisów pkt XV SIWZ nie można wywieść wniosku, że chodzi w nich o wsparcie Zamawiającego w budowie bazy wiedzy podatkowej. Zdaniem Sądu Okręgowego wskazane tutaj mierniki dotyczą sposobu wykonywania umowy w zakresie doradztwa podatkowego, a nie tworzenia bazy wiedzy podatkowej. Co oczywiste, w sytuacji, gdy Grupa Kapitałowa Tauron składa się z kilku spółek usługi doradztwa podatkowego winny być świadczone w taki sposób, aby zapełnić środki komunikacyjne pomiędzy Zamawiającym a Wykonawcą. Z zapisów SIWZ nie wynika aby komunikacja miała być świadczona w oparciu o sieć intranetową. Z oferty Skarżącego wynika, że model systemu organizacji współpracy i komunikacji został oparty na trzech narzędziach komunikacji: specjalnej internetowej platformie „Centrum Komunikacji”, łączu telefonicznym „Gorąca Linia” a W także na spotkaniach i szkoleniach. Tenże sposób komunikacji nie odnosi się do wsparcia budowy bazy wiedzy podatkowej, a jedynie do sposobu wykonywania doradztwa podatkowego. W rzeczy samej więc owo „Centrum Komunikacji” ma ułatwiać wykonanie tego zadania poprzez usprawnienie komunikacji. Z tego powodu nie można przypisać Skarżącemu naruszenia SIWZ. Niezależnie od tego z treści oferty Skarżącego nie wynika, że „Centrum Komunikacji” ma zostać zlokalizowane na zewnętrznej platformie internetowej. Słusznie Skarżący twierdzi, że pojęcie „strona internetowa” dotyczy sposobu prezentacji informacji w sieciach komputerowych za

pomocą określonych przeglądarek stron internetowych i serwera WWW.

Strona internetowa może być dostępna zarówno w sieci intranetowej, jak i sieci zewnętrznej - internetowej.

Podkreślenia wymagają także i inne okoliczności, które wpływają na niezasadność stanowiska KIO. Zamawiający nie postawił wykonawcom ubiegającym się o udzielenie przedmiotowego zamówienia szczególnych wymogów co do sposobu wykonania czynności określonych w pkt I.d. załącznika do umowy. Mowa jest w nim jedynie o „wspierciu” Zamawiającego w budowie bazy wiedzy podatkowej. Wnosić stąd można, że tę bazę miał budować sam Zamawiający, a wykonawca miał go w tym przedsięwzięciu wspomagać na bieżąco poprzez udostępnianie m. in. elektronicznych wersji opinii, komentarzy, newsletterów podatkowych, itp. (pkt 9 załącznika do

umowy). Nie można więc czynić zarzutu, że Skarżący w sposób szczególny w ofercie nie wskazał w jaki sposób wykona tę część usługi, gdyż nie był do tego zobowiązany. Treść SIWZ świadczy, że ta część usługi miała charakter peryferyjny, uboczny do doradztwa podatkowego, świadczonego m.in. w oparciu o współczesne formy komunikacji bezpośredniej na odległość.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska Odwołującego zawartego w odpowiedzi na skargę, że skarga winna być odrzucona z tej przyczyny, iż nie doręczono jej odpisu ustanowionemu w sprawie pełnomocnikowi procesowemu. Zgodnie z treścią art. 198 b ust. 2 p.z.p. skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Izby w terminie 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia Izby, przesyłając jednocześnie jej odpis przeciwnikowi skargi. Złożenie skargi w placówce pocztowej operatora publicznego jest równoznaczne z jej wniesieniem. Odpis skargi został prawidłowo doręczony Odwołującemu. Wobec jednoznacznego brzmienia tego unormowania skarżący nie miał obowiązku przysyłania odpisu skargi pełnomocnikowi procesowemu. Można powiedzieć także, że nawet w postępowaniu cywilnym w sprawach gospodarczych, regulowanym przez przepisy odrębne Działu IV a Kodeksu postępowania cywilnego strona wnosząca apelację nie ma obowiązku doręczenia jej odpisu pełnomocnikowi procesowemu drugiej strony (art. 479§ 2 k.p.c.).

Nie jest także słuszny zarzut Odwołującego, że skarga jest nienależycie opłacona. Według postanowienia art. 34 ust. 2 u.k.s.c. opłata w niniejszej sprawie wynosi 64.400 zł (wps. 1.288.000) i została opłacona w całości w terminie przez Skarżącego - zgodnie z zarządzeniem przewodniczącego z dnia 15 września 2010 roku.

Mając to na uwadze orzeczono jak na wstępie (art. 198 fust. 2 p.z.p.). O kosztach postępowania skargowego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 198 fust. 5 p.z.p. Przeciwnikiem skargi był w niniejszej sprawie Odwołujący, który domagał się oddalenia skargi i zasądzenia kosztów postępowania skargowego. Zamawiający natomiast poparł skargę, wnosząc o jej uwzględnienie. W tym konkretnym więc przypadku zawarta w tym przepisie regulacja, że strony ponoszą koszty postępowania stosownie do jego wyniku oznaczać będzie nałożenie kosztów na podmiot wnoszący o oddalenie

skargi. Na zasądzoną kwotę kosztów sądowych składają się: 64.400 zł (opłata sądowa od skargi), 3.600 zł (koszty zastępstwa adwokackiego) i 17 zł (opłata od pełnomocnictwa).

**Na oryginale właściwe podpis  
ZGODNOŚĆ POCZTYM**



**stwierdzam**  
**SEKRETARZ**

I